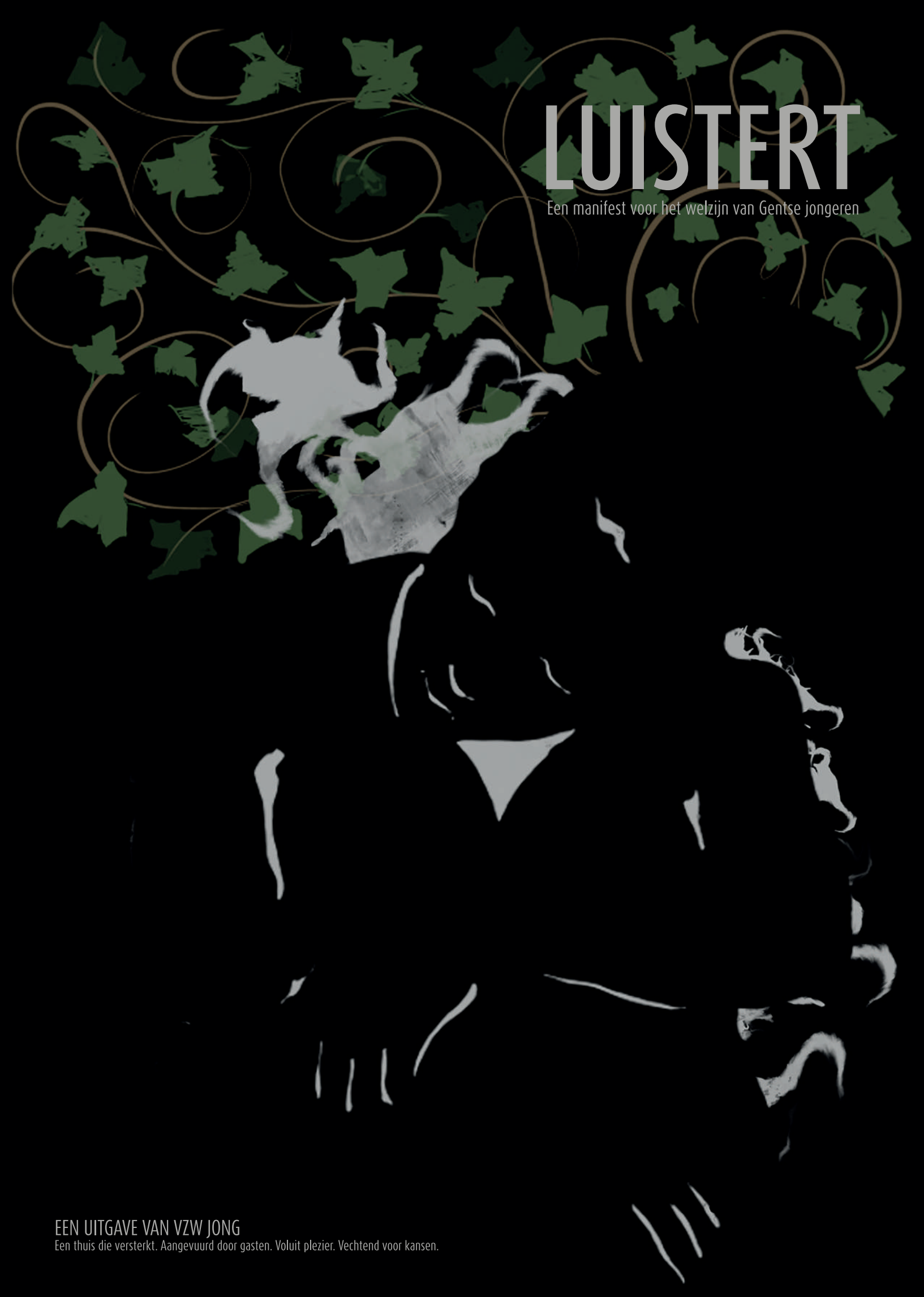

LUISTERT

Een manifest voor het welzijn van Gentse jongeren

EEN UITGAVE VAN VZW JONG

Een thuis die versterkt. Aangevuurd door gasten. Voluit plezier. Vechtend voor kansen.

Vzw Jong organiseert dagelijks activiteiten voor diverse groepen kinderen en jongeren in hun vrije tijd. Vzw Jong komt op voor de belangen van deze kinderen en jongeren in hun contacten met andere verenigingen, voorzieningen en overheden, zodat ze op alle terreinen in de samenleving kunnen meetellen.

Als jeugdwelzijnswerk heeft vzw Jong bijzondere aandacht voor kinderen en jongeren die opgroeien in kwetsbare levensomstandigheden.

Dit manifest is het harde werk van:
Alle medewerkers vzw JONG

Redactie & samenstelling: Fred Libert & Patrick Legein
Illustraties: Shoaib Zaheer
Layout & vormgeving: Patrick Legein
Grammatica- en spellingscontrole Nick Beke

De teksten, illustraties en de inhoud van dit verslag behoren uitsluitend toe aan vzw JONG - © vzw JONG

Heeft u vragen of opmerkingen over dit manifest en u wenst die met ons te delen?
Stuur een mail naar info@vzwjong.be

*"Alle winters lijken op elkaar.
Winters die op jou lijken en winters die niet op jou lijken.
Winters die hier of aan de andere kant van de wereld zijn.
Als je vingers trillen, schrijf dan niet op deze plek.
En als het gemis in je hart woont,
dan weet je dat tenminste iets het vult.
Schrijf vanuit die duisternis
die het leven minder wreed maakt."*

'Fragment uit: 'Als ik op een dag poëzie schrijf'
(Lamia Makaddam, 'Je zult me vinden in elk woord dat ik schrijf' (2020), pag 50. Uitgeverij Jurgen Maas)

INHOUD

6 VOORWOORD

8 GETUIGENISSEN

Nawel
Nour
Elson
Saimir
Elias
Sarah
Marija
Priya
Anna
Esther
Jamil
Sacha
Zeliha
Vince

37 NAWOORD

VOORWOORD

Kwetsbaarheid is geen (leuk) verhaal. En toch moet het verteld worden.

Kwetsbaarheid is een kruispunt. Een kruispunt van omstandigheden die zó vanzelfsprekend lijken dat er nog nauwelijks wordt bij stilgestaan: een sociaal vangnet, een netwerk, vriendschap, verbinding, middelen, vervoer, huisvesting, een verblijfsvergunning, een identiteit... Voor de meesten bestaan ze ergens op de achtergrond van ons denken. Een vaag begrip, een vanzelfsprekend recht. Maar dat is het niet. Dat is de realiteit die je in dit manifest zal lezen.

Dit manifest is een herinnering. Een schot voor de boeg. Een echo van wat we al 20 jaar herhalen: kwetsbaarheid en maatschappij zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. De weg is nog lang. Het werk nog immens.

In dit manifest krijgt kwetsbaarheid een stem. Het is een inkijk op de hindernissen die mensen binnen ons netwerk dagelijks trotseren. Op de drempels die ze overstijgen. Op de hand die we op hun schouder leggen. Op de sprongen die we samen begeleiden. Zij staan sterk. Wij staan achter hen.

Dit manifest is een wake-up call. Een oproep tot bezinning. Over de kinderen, jongeren en gezinnen voor wie maatschappelijke vanzelfsprekendheden géén vanzelfsprekendheden zijn.

Vzw JONG strijdt elke dag voor die bewustwording. Maar bovenal staan we er elke dag, samen met kinderen, jongeren en hun omgeving, om stap voor stap vooruit te gaan.

Lees dit manifest. En denk aan de verhalen wanneer je door de straten van deze stad wandelt.

Kadir Vardar en Koen Mertens
Coördinatie vzw JONG

Ondertussen ben ik al twee jaar
hoofdanimator in de
kinderwerking van vzw JONG.

Ik zie er soms kinderen die het
zelf moeilijk hebben.
Dat raakt me diep.
Ik laat hen dan weten dat ze met
mij kunnen praten,
dat ik er voor hen ben.

NAWEL, 18 JAAR UIT GENT

NAWEL

Tot mijn veertiende woonde ik in Bosnië. We kwamen toen op bezoek bij mijn oma en opa in België. We wilden hier blijven omdat het beter was voor ons. Maar mijn ouders moesten terug naar Bosnië. Mijn zus en ik bleven hier. Ik was 14, mijn zus 10.

Het was toen de coronatijd, dus we konden niet direct naar school. Ik sprak geen Nederlands, geen Engels... We kenden niemand. Het was stresserend. Pas later konden we naar een OKAN-school (De Toren van Babel). Het was wijs, ik maakte ook wat vrienden en daarna mocht ik naar de gewone middelbare school.

In De Toren van Babel leerde ik vzw JONG kennen. Ze kwamen vertellen over hun activiteiten en zeiden dat we welkom waren. Ik ging mee naar hun Nieuwkomerswerking. In het begin schaamde ik me voor mijn Nederlands. Maar het lukte wel. Ik begon me beter en beter te voelen en ik leerde een trajectbegeleider kennen. En na een jaar kon ik vloeiend Nederlands!

Ik ben nu al twee jaar hoofdanimator! Ik zie daar vaak kinderen die het zelf moeilijk hebben. Lastig om te zien... Ik laat hen dan weten dat ze met mij kunnen praten, dat ik er voor hen ben.

Ik wil hen tonen dat het leven hier ook kansen geeft, dat ze er kunnen geraken, net zoals ik. Normaal ben ik iemand die alles zelf wil oplossen, maar af en toe doet een beetje steun echt wonderen. Dat wil ik ook aan anderen kunnen geven.

Toch is mijn leven anders dan dat van veel andere jongeren. Zij kunnen gewoon spelen, afspreken met vrienden... Ik moet zorgen voor mijn zus, helpen bij het huishouden, brieven vertalen... En het is zelfs nog niet duidelijk of ik in België zal mogen blijven. Ik heb nog geen verblijfsrecht. Ik kan daardoor niet verder studeren, niet werken, geen steun aanvragen, geen bankrekening openen. Het is echt lastig. En toch droom ik ervan om verpleegkunde te studeren.

Ik ben bang dat ik terug naar Bosnië zal moeten en mijn zus hier zal blijven. Maar we zijn altijd samen geweest. Ik ga er proberen voor zorgen dat wij niet uit elkaar worden getrokken. Ik zie andere mensen die pas zijn aangekomen in België en alles krijgen. Ik gun hen dat, maar waarom moet ik daarvoor blijven vechten? Ik wil gewoon dat er meer geluisterd wordt. Jongeren verdienen kansen. Ze verdienen een toekomst. Mensen, vergeet ons niet.

NAWEL, 18 jaar

*"Mijn oma zei: Je moeder stamt af van de opgaande zon
Ze werd vernoemd naar een bloemknop omdat ze in het voorjaar is geboren
Je moeder vernoemde jou naar een krijger om je te wapenen voor de winter"*

'Fragment uit: 'Een witte suite'
(Athena Farrokhzad 'Een witte suite', pag 22. Uitgeverij Perdu, Amsterdam 2018)

NOUR

Kijk, ik doe écht mijn best. Ik woon nu al even in België, ga hier naar school en heb vrienden. Ik probeer een voorbeeld te zijn. Maar mijn verblijfspapieren raken maar niet in orde. Het is super stresserend.

Ik volg de regels, maar wat doet het ertoe? De procedures duren zo lang... Nu staat mijn leven gewoon stil. Ik wil zoals mijn vrienden op school kunnen dromen over reizen, werken, studies. Dat gaat niet. En hoe lang nog voor ik dat ga kunnen? Het is echt niet juist en eerlijk. Ik kan bijna niet meer glimlachen. Mensen zeggen dan: 'Het komt allemaal goed, blijven gaan.' Maar komt het wel goed?

Ik verdien ook een kans om mijn leven op te bouwen. Ik begrijp niet waarom het zo moeilijk is allemaal.

“Het voelt alsof mijn leven bevroren is, omdat ik één document mis. Ik wil zijn zoals de andere jongeren. Ik wil leren, werken, een toekomst opbouwen, mogen dromen...”

NOUR, 20 jaar

ELSON

Tien jaar geleden vertrokken mijn ouders. Zonder uitleg, zonder bericht. Ze lieten mij achter bij een nicht. Ik was toen twaalf en ik ben blind. Mijn wereld stond stil. Ik ging niet naar school en mijn papieren waren niet in orde. Ik was de hele tijd bang dat ik uit België zou moeten vertrekken. Maar hier voelde ik mij ook alleen.

Blind zijn was op zich al niet easy. Maar de onzekerheid over mijn verblijfspapieren was minstens even zwaar. Toekomstplannen maken was onmogelijk, terwijl ik echt wilde studeren. Er veranderde iets toen ik begeleiding vond. Ik vond een school, mijn papieren raakten in orde. Het bleef wel vechten.

Vandaag werk ik zelf als jeugdbegeleider. Het is niet dat alles vanzelf loopt maar ik heb wel geleerd dat je altijd vooruit kan. En dat geeft me kracht.

ELSON, 15 jaar

SAIMIR

“Bij de andere jongeren schaam ik me voor mijn Nederlands...”

Ik ontplof vaak als er anderen bij zijn. Nochtans weet ik dat mensen uitschelden of negeren mij niet gaat helpen. Maar wat kan ik doen? Ik ben bang om uitgelachen te worden als ik Nederlands spreek. Ik kon het nog niet onder de knie krijgen. In groep spreek ik dan Arabisch, ben ik kortaf en soms zelfs agressief.

Ik ben hier ook nog niet zo lang he. Het lukt mij wel om met een begeleider te spreken als ik er alleen bij ben. Dan kan ik vriendelijk zijn én mijn Nederlands oefenen. Dan durf ik ook over mijn verleden te spreken. Maar als er dan anderen bij komen, twijfel ik weer. Ik kan ook moeilijk geloven dat er mensen zijn die het wél goed met mij voorhebben. Het is vaak anders geweest.

SAIMIR, 16 jaar

ای ب زا

ای ب زاب هتسخ باوخ
تراظتنا رد اما هدرک مگ ارت
من زا رپ رت یاه کلپ زا یرتسب
ناجیه مشچ بوچ راهچ رد
نیکم من ناور راشبآ زا هرطق
تشرده ارحص نیایم رن رد
هآ مرگ یاه داب اب
ترفن زا رپ هچ یهت زا
یئانتیل کی رات یوس
درس ساسح اب

Keer terug

*Keer terug uit de vermoeiende slaap,
ik heb je verloren,
maar blijf je verwachten*

*Een bed van tranende wimpers,
gevangen in het raam van vurige ogen*

*Een druppel uit een zilte waterval
valt zwaar in de zachtheid van dit dorre land,
gedragen door de brandende adem van de
wind.*

*Uit een lege put,
gevuld met haat,
leidt de weg naar een donkere,
eindeloze leegte,
waar enkel de kou van gevoel nog heerst.*

Uit 'Keer terug' - Shoaib Zaheer

ELIAS

Elias leeft al meer dan vijf jaar op straat. Vijf winters in de vrieskou. Vijf zomers op harde grond. Vijf jaar zonder veiligheid, zonder thuis. Hij is verslaafd aan alcohol, net als zijn vader. Die stierf eraan. Zijn zoon kampt op zijn beurt met een verslaving, aan gamen. Verslaving loopt als een rode draad door drie generaties.

Elias lijdt aan epilepsie. In iets meer dan een maand tijd kreeg hij elf aanvallen. Vaak ligt hij bebloed op de grond. Jongeren en voorbijgangers aan het jeugdhuis bellen dan de hulpdiensten. Soms krijgt hij voor één nacht een bed in het ziekenhuis. Daarna terug de straat op. Met zwachtels rond zijn wonden.

Twee keer werd hij zes weken opgenomen in het psychiatrisch centrum Dr. Guislain. Twee keer kwam hij daarna terug op straat. Het verhaal herhaalt zich telkens opnieuw. Slapen op de grond, gebeten worden door ratten, spullen kwijt omdat ze gestolen worden of door hulpdiensten weggehaald op vraag van buurtbewoners.

Toch is Elias geen ruziemaker. Mensen in Ledeberg kennen hem als een rustige man. Iemand die praat over auto's, over klassieke muziek. Vriendelijk, bescheiden, soms met een grapje dat even lucht én opluchting geeft.

Zijn grootste wens is klein en menselijk: begeleid wonen. Het liefst in Ledeberg of Gentbrugge, dicht bij zijn ex-vrouw en zijn zoon. Maar voor een sociale woning is de wachttijd nog zeker twee tot drie jaar. Zolang kan zijn gezondheid niet wachten. Zijn geheugen brokkelt af. Zijn kracht verdwijnt.

“Elias is verslaafd aan alcohol, net als zijn vader. Die stierf eraan. Zijn zoon kampt op zijn beurt met een verslaving, aan gamen.

Verslaving loopt als een rode draad door drie generaties”

S. Trajectbegeleider vzw JONG

SARAH

”

Als je het verhaal van Sarah leert kennen, begrijp je pas écht hoe belangrijk een vaste woonplek wel is. Doordat de knipperlichtrelatie met de vader van haar vier kinderen finaal stukliep, kwam Sarah op straat terecht. Dakloos met jonge kinderen.

“Sarah sliep met haar vier kinderen in een auto wanneer er bij de gezinsnachtopvang geen plaats meer was,” zo vertelt een begeleider. Een aftandse auto, op straat, geen plek voor een goede nachtrust voor een jonge vrouw en haar kinderen.

Bij de nachtopvang werd Sarah geweigerd. “Ze had ingebeld en gezegd dat ze zou komen met haar vier kinderen. Toen ze er uiteindelijk met 2 toekwam, omdat er even twee bij de vader overnachtten, werd dit niet aanvaard door de nachtopvang,” vertelt begeleider C. “Ze had een ander aantal doorgegeven...”

Het werd een zoektocht naar een vaste stek, vaak met de auto als enige optie. De kinderen waren mentaal en fysiek ‘op’, werden onhandelbaar, raakten verwilderd. Sarah had geen kracht meer. De laatste jaren verloor ze ook heel wat familieleden. De psychologische hulp was ondertussen beperkt.

Toen ze een jaar lang mocht wonen in een te renoveren huis, brak een periode van rust aan. De kinderen deden het beter op school, konden deelnemen aan de kinderwerking en Sarah kreeg wat mentale ruimte. Vanuit vzw JONG kon het gezin rekenen op materiële steun en voeding. Maar wanneer kunnen zij rekenen op een vaste plek?

Wanneer hoeven ze niet meer bang te zijn om op straat te belanden? Wanneer komt er stabiliteit in hun leven en kunnen ze weer ‘mens’ zijn?

"Ze kwam met twee kinderen in plaats van vier, maar de nachtopvang weigerde haar."

MARIJA

Hoe kan je als moeder alles draaiende houden als de zorg voor een nieuw-samengesteld gezin van acht kinderen op jouw schouders terecht komt, en dat terwijl je van tijdelijk verblijf, naar vluchthuis, naar tijdelijk verblijf moet verhuizen? Marija koos er niet voor om geslagen te worden door haar man. Marija koos er niet voor om alles alleen te doen. En toch werd dit haar verhaal.

Terwijl haar ene kind met autisme alsmaar schreeuwde, vanwege de vele prikkels, moest Marija schipperen tussen politie en sociale huisvestingsmaatschappij, die haar liever niet in hun woning zagen verblijven: ze waren “te luid” voor de burens.

Hoe kan iemand zoiets blijven dragen? Zonder partner? Zonder gehoord te worden? Een huis is een veilige basis. Een plek van waaruit kinderen kunnen ontdekken en waarnaar ze weer terug kunnen keren. Is dat er niet, dan kan het voor Marija en haar kinderen wel eens faliekant aflopen. En ja, ze krijgt steun en begeleiding, voeding en kledij, en haar kinderen kunnen terecht in de kinder- en nieuwkomerswerking van vzw JONG, maar een thuis betekent zoveel meer dan dat.

Nu wonen zij en haar acht kinderen in een huis dat voordien gekraakt werd, dat met hulp werd leeggehaald en gekuist. Er is rust in het gezin. De kinderen kunnen het schooljaar starten. Maar hoe lang nog voordat ze weer moeten verhuizen en de chaos terugkeert?

”

Ik weet niet wie ik ben,
kom thuis niet tot rust
en houd mijn
therapie geheim voor
mijn ouders.

PRIYA

Ik ben Indisch, ben in Spanje geboren, dan naar België verhuisd, dan naar Spanje, dan naar India, dan naar Spanje, dan naar België. En wacht, in België ben ik ook een paar keer verhuisd. Mijn vader had altijd een andere of betere job en wij moesten volgen. Nu wonen we ergens in een klein dorpje. Het is moeilijk om te volgen, he?

Bij elke verhuis maakte ik opnieuw vrienden en nam ik nadien weer afscheid. Het weegt gewoon zwaar. Ik moest ook afscheid nemen van de meisjeswerking van vzw JONG, waar ik in Gent zo'n mooie tijd beleefde.

Ik voelde me er 'vrij' en kon mijn problemen vergeten. Soms sprak ik daar ook over mijn gevoelens. Thuis gaat dat moeilijk. Mijn ouders spreken vooral Indisch, en ik Spaans en Engels, doordat ik altijd op andere scholen heb gezeten. Dus we verstaan elkaar vaak niet. Mijn ouders hebben ook vaak ruzie.

Mijn ouders hebben geen groot netwerk en mijn broertje heeft extra zorg nodig. Daarom babysit ik nu en dan op hem. Vrije tijd is iets waar ik van droom. Soms voel ik me gewoon zo leeg.

Ik weet niet wie ik ben, of wil zijn, kom thuis niet tot rust en heb het moeilijk op school. In Gent kreeg ik therapie via school, maar dat hou ik voor mij. Mijn ouders vinden dat 'te Westers' en 'dat ik niet moet klagen'. Volgens hen doen ze alles om ons gelukkig te maken. Nu moeten wij 'gewoon maar' ons best doen. Maar het lukt mij niet. Ik loop verloren en ben het beu om altijd weer vrienden achter te laten.

Ik weet niet goed of ik me nu een man of een vrouw voel – of iets er tussenin. Dat ga ik echt niet vertellen aan mijn ouders ze. Hun wereld en de mijne liggen gigantisch ver uit elkaar. Ik weet soms gewoon niet waar ik met mijn vragen en problemen naartoe kan. Ik voel mij eenzaam in dat kleine dorp.

De therapie die ik volgde in Gent, hielp echt. Ik kan nu vaak niet naar de meisjeswerking omdat ik op mijn broertje moet letten. Maar ja, als ik wel kan gaan, ben ik toch drie uur onderweg. Dat lukt niet als ik naar school moet de volgende dag.

PRIYA, 14 jaar

ANNA

Ik was nog jong toen ik werd uitgehuwelijkt en een kind kreeg. Het was geen leuke tijd. De familie van mijn man behandelde mij als slaaf en ik besloot te ontsnappen. Ik vond een nieuwe man en kreeg nog eens drie kinderen met hem. Maar opnieuw werd ik slecht behandeld. Ik werd fysiek en emotioneel misbruikt. Ik vertrok en ging bij mijn moeder wonen. Toen kwam 'de wooninspectie' aankloppen. 'Het huis was te klein' volgens hen, en ik mocht er niet wonen. Ik belandde met mijn vier kinderen op straat. Serieus...

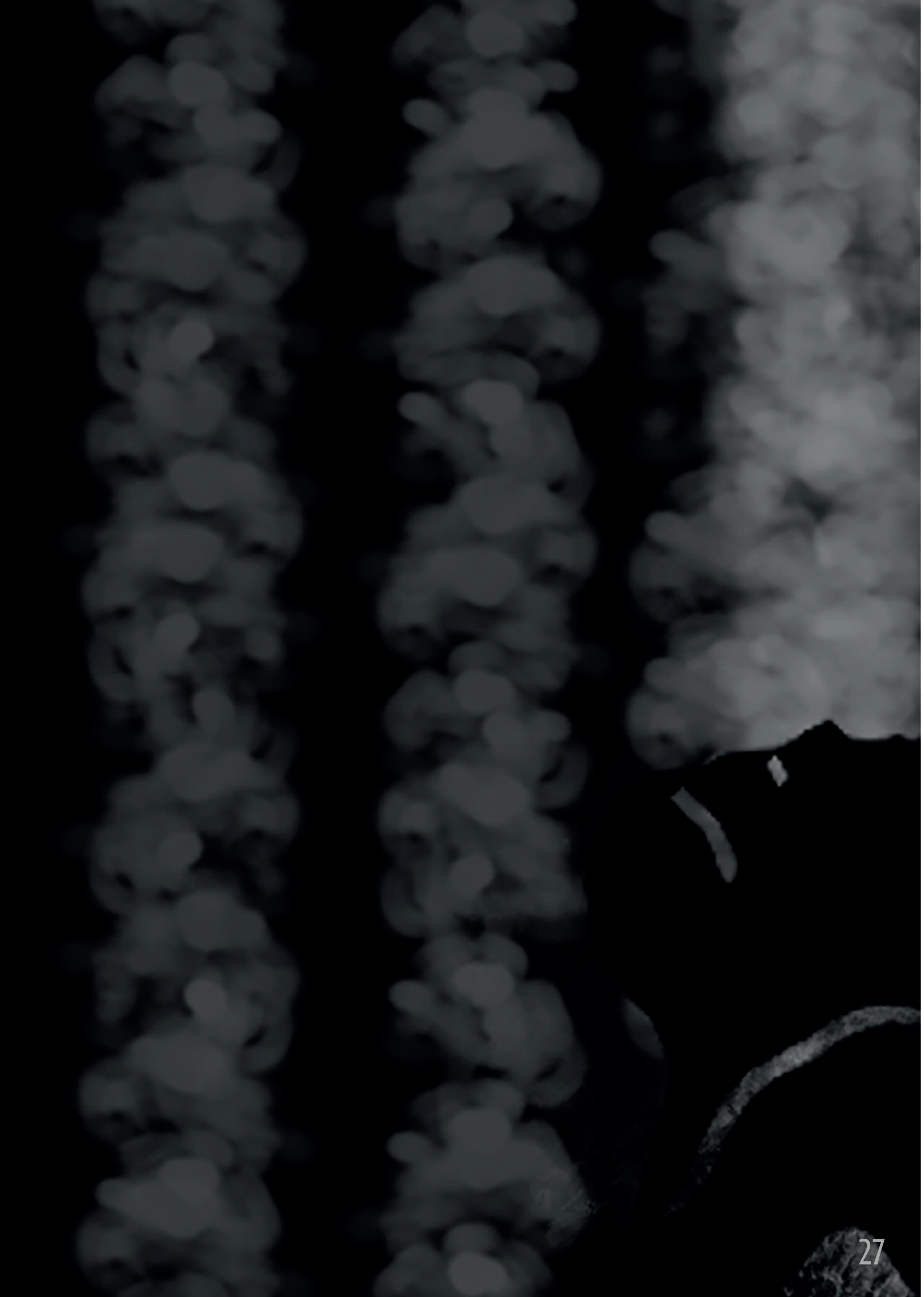
De crisisopvang zat toen vol en mijn situatie voldeed niet aan de voorwaarden van het OCMW, CAW, Thuispunt... om een woning te krijgen. Voor het OCMW was ik niet 'dakloos genoeg'. Voor het CAW was ik 'te zelfstandig'. Ik kreeg nergens hulp.

Een begeleider van vzw JONG regelde dan een hostel voor mij en mijn oudste zoon, terwijl mijn andere kinderen bij mijn ex sliepen. Tot ik ook voor die hostel geen geld meer had. Ik miste mijn kinderen en verhuisde terug naar mijn ex.

Het is nu sinds 2017 dat ik wacht op een sociale woning. Op de private huurmarkt maak ik geen kans. Ik ben werkloos, dus kan geen loonfiches voorleggen. Maar ik wil mijn kinderen gewoon een echte 'thuis' kunnen geven.

**“Voor het OCMW
was ik
niet ‘dakloos’
genoeg.**

**Voor het CAW
was ik ‘te zelfstandig’.
Ik kon nergens
op hulp rekenen”**

ESTHER

Op mijn dertiende had ik al serieus wat problemen. Ik had mensen afgeperst en kwam terecht in een gesloten instelling in Beernem. Ik zat er een jaar. Op het einde moest ik een taakstraf doen: drie jaar werken bij vzw JONG.

Na een jaar ging het weer slecht. Ik had toen een moeilijke thuissituatie, zat niet goed in mijn vel en had ruzie met een ander meisje. Uiteindelijk liep dat uit de hand... Ik moest dan nog een extra half jaar taakstraf doen.

Ik zat diep, en ik zag niet direct een uitweg. Maar het verbeterde beetje bij beetje. Dat kwam ook doordat ik mensen leerde kennen die wel in mij geloofden. Ze zagen mij als mens, niet als een probleem. Ik maakte nog fouten, maar ze lieten mij niet vallen. De begeleiders van vzw JONG waren een grote steun.

Toch verliep het nog altijd niet allemaal gemakkelijk. Ik kwam in schuldbemiddeling terecht, en ik had ondertussen een kind gekregen. Het was financieel niet mogelijk om op eigen benen te staan. Dus hopte ik met mijn kind van sofa naar sofa, van vrienden naar kennissen... Ik had permanent stress. 'Waar slaap ik morgen?' Hoe kon ik trouwens voor genoeg geld zorgen, als ik die taakstraf nog moest doen, in schuldbemiddeling zat en een kind moest voeden?

Het is een lange weg geweest. Maar vandaag woon ik alleen met mijn dochter en zoon. We zijn er nog niet, maar de schuldbemiddeling is nu wel al voorbij. Ik heb steun en begeleiding rondom mij. Hopelijk kunnen mijn kinderen die ook altijd vinden.

**"Ik had
permanent stress:
Waar slaap ik morgen?'
Hoe kon ik ook voor
genoeg geld zorgen, als
ik die taakstraf nog
moest doen,
ondertussen in
schuldbemiddeling
zat en een kind
moest voeden?"**

JAMIL

Het was echt niet mijn droom om naar België te komen... Ik ben van Afghanistan naar hier gevlucht, omdat ik niet anders kon. Toen de taliban aan de macht kwam, moest ik weg. Ik had als soldaat tegen hen gevochten. Mijn leven was daar in gevaar. Mijn vrouw en drie kinderen zijn daar wel nog...

Ik voelde mij niet echt welkom toen ik hier in België toekwam. Ik ben enkele maanden dakloos geweest. Uiteindelijk werd ik erkend als vluchteling. Ik kreeg toen een leefloon van het OCMW. Ik woon nu bij een vriend. Maar ik zit hier geïsoleerd. Ik heb geen eigen woning, kan nog geen Nederlands en woon zo ver van mijn vrouw en kinderen.

Mijn aanvraag voor gezinshereniging is ingediend, maar mijn hele familie moet nu DNA-tests doen. Het kost zo veel. Ik heb een laag inkomen. Na die DNA-tests moet ik ook nog betalen voor de visumaanvragen en de administratie... Ondertussen blijf ik zoeken naar werk, maar ik vind niks. Ik vraag nu bij vrienden en kennissen of ik geld mag lenen. Ik wil mijn familie echt naar hier halen.

SACHA

Ik ben in mijn leven door periodes van armoede en depressie gegaan. Het voelde heel lang aan alsof ik niets in handen kon nemen. Alle dagen leken op elkaar en ik had zo weinig energie. Ik leefde van een uitkering en probeerde gewoon te overleven. Niemand luisterde precies naar mij.

Therapie was te duur. Maar ik bleef toch kleine stappen zetten. Opstaan, eens naar buiten gaan, iets proberen doen; dat waren kleine overwinningen. Het lijkt misschien weinig, maar voor mij voelde het dan alsof er wel nog dingen mogelijk waren.

Vandaag gaat het beter. Ik werk 4/5de en ik verdien meer dan toen ik een uitkering had. Het geeft mij niet alleen meer zekerheid, maar ik ben ook weer fier op mijzelf. Ik kan weer vooruitkijken. Dat was lang geleden.

Op sociaal vlak zijn er ook dingen aan het veranderen. Ik heb terug een paar vrienden. Het zijn er geen tientallen, maar het zijn mensen die ik écht kan vertrouwen. Dat is een wereld van verschil; je voelt je minder alleen, je hebt iemand waar je mee kan praten, lachen, of huilen ...

Ik ben ook begonnen met het ontdekken van nieuwe hobby's. Fitness is daar een van. In de sportzaal kan ik mijn hoofd vrijmaken, mijn lichaam versterken en even alles vergeten.

Ik weet wel dat ik er nog niet helemaal ben. Depressie en armoede verdwijnen niet zomaar. Maar ik voel dat ik vooruitga. Elke dag een beetje meer. En dat is misschien het belangrijkste: blijven bewegen, blijven geloven dat er een beter leven mogelijk is.

”

De rechtszaak tegen een
van mijn misbruikers
bracht mijn oude pijn
terug. Hij werd
schuldig verklaard,
maar kreeg geen
effectieve straf.
Ook de rechter kon dus
niet zorgen voor mij.

ZELIHA

Zeliha kwam aan bod in ons vorige manifest (2023). Ze was toen 14 jaar. Zeliha kent een verleden van misbruik, dakloosheid, zelfpijniging, zelfmoordpogingen en middelengebruik. Doordat er vaak niet écht naar haar geluisterd werd door hulpverleners, is haar vertrouwen in deze organisaties heel klein. Ze had het gevoel te moeten smeken voor hulp. Uiteindelijk kwam ze terecht in een jeugdinstelling. Haar verhaal ging intussen verder.

Bij de jeugdhulpverlening was mijn traject niet direct beter... Ik voelde mij niet goed in de instelling. Ze luisterden niet... Ik kon het daar niet aan en liep verschillende keren weg. Ik belandde terug in gevaarlijke situaties en werd een aantal keren misbruikt. Ik vertrouwde de verkeerde mensen, voelde mij verloren... Ik gebruikte terug drugs.

De politie bracht mij vaak terug naar de instelling. Uiteindelijk werd ik naar een gesloten instelling gestuurd. Daar kreeg ik een psychotische aanval en werd ik in een isoleercel gestoken. Toen ik uit de instelling kwam, gebruikte ik nog meer drugs. Maar ik zag wat drugsgebruik met mijn zus deed en ik wilde ervan af. Ik gaf alle drugs af aan de jeugdinstelling. Zij lieten dat dan weten aan de politie ... Mijn vertrouwen was opnieuw geschonden.

Ik kwam terecht in een andere instelling. Opnieuw mijn verhaal doen, nieuwe begeleiders, herbeginnen. Ik had niet het gevoel dat mijn problemen écht opgevolgd werden. Diezelfde tijd werd ik door een groep meisjes bedreigd, in elkaar geslagen en bestolen.

Ik ontwikkelde angsten en sloot mij af van de buitenwereld. Het voelde zo uitzichtloos aan, maar ik probeerde toch door te zetten. Ik begon kleine stappen vooruit te nemen en kon beetje bij beetje terug hulp aanvaarden. Ik startte ook bij een nieuwe psycholoog.

En dan weer iets anders... De rechtszaak tegen een van mijn misbruikers startte. Mijn oud trauma kwam weer naar boven en ik kreeg opnieuw paniekaanvallen. Ze hebben de dader wel schuldig verklaard, maar hij kreeg geen effectieve straf. De rechter kon dus ook niet zorgen voor mij.

Ik heb het gevoel dat ik er alleen voor sta. Mijn volgende stap is nu Begeleid Zelfstandig Wonen. Het geeft me wel stress... Ik ben nog maar zestien. Maar de mensen die ik nog rondom mij heb, geloven dat ik dit kan. Dat geeft wel weer extra druk. Blijkbaar heb ik ook te weinig spaargeld, omdat geld dat voor mij bedoeld was, naar mijn 'thuis' werd gestuurd. Zonder 3.000 euro mag ik niet starten met het Begeleid Zelfstandig Wonen... En nu wordt er naar mij gekeken om zo snel mogelijk dat geld te vinden. Ik zoek dus werk om wat te kunnen sparen.

Maar ik voel mij ook wel goed. Ik heb mensen rondom mij, ik zet stappen en weet één iets zeker: mijn toekomst zal er goed uit zien, ik geraak waar ik wil zijn, ik vecht voor mijn dromen. Vanaf september start ik ook met school. Ik wil later rechten studeren en naar de politie-school gaan.

VINCE

Mijn leven veranderde plotseling toen ik 27 was. Thuis was de sfeer al even gespannen. Op een dag werd ik dan ineens buitengezet. Ik had geen spullen, geen geld, geen plan. Ik wist niet waar ik naartoe kon. Ik was onzeker en angstig. Uiteindelijk besloot ik om te overnachten in het El Paso-park. Het klinkt misschien vreemd, maar voor mij was dat toen de veiligste plek. Tussen de bomen en het gras kon ik nog een beetje rust vinden.

Die periode was zwaar. Ik voelde me alleen en had het gevoel dat niemand wist wat er met mij gebeurde. Toen kwam ik in contact met een begeleider van vzw JONG. We gingen samen op zoek naar oplossingen voor mijn situatie. Ik zocht naar de diensten die een hulp konden zijn bij mijn problemen. Er was terug wat hoop.

Ik kon even terecht bij de nachtopvang. Het was geen gemakkelijke plek om te zijn, maar het gaf een beetje rust. Ondertussen werkte ik hard en probeerde ik om wat te sparen. Ik kreeg het gevoel dat ik terug controle kreeg over mijn leven. Enkele maanden later kon ik een klein studiootje huren. Voor mij betekende dat zo veel. Eindelijk had ik weer een deur die ik zelf kon sluiten, een plek die helemaal van mij was. Ondertussen is mijn leven helemaal anders. Ik heb nu een vriendin die veel voor mij betekent.

Haar familie heeft me ook met open armen ontvangen. Ik ben daar geen buitenstaander, maar een deel van hun gezin. Het voelt als een echte familie, iets wat ik jarenlang heb gemist.

NAWOORD

Jongeren schreven.
Jongeren spraken.
Jongeren riepen.
Wie luistert?

Drie publicaties later blijft het kernpunt hetzelfde: jongeren hebben recht op kansen, op vertrouwen, op ruimte om zichzelf te zijn. Toch moeten we het steeds opnieuw herhalen. Want het onrecht is niet weg. De drempels zijn niet verdwenen. De stemmen van jongeren klinken luid, maar te vaak wordt er weggekeken.

We zouden nog tientallen van deze manifesten kunnen schrijven. Het feit dat dit nodig blijft, is ontstellend. Hoeveel keer nog? Hoeveel bladzijden zijn er nodig? Hoeveel getuigenissen moeten we nog afnemen? Hoeveel oproepen moeten we nog lanceren? Zodat jongeren eindelijk gehoord worden.

Dit derde deel sluit de reeks, maar ons werk moeten/zullen we blijven verderzetten, meer dan ooit. Want jongeren kunnen niet blijven roepen in de woestijn. Het is aan iedereen die dit leest om zijn of haar verantwoordelijkheid op te nemen. Om te tonen dat woorden gevolgen hebben. Om te bewijzen dat luisteren ook handelen betekent.

Dit is geen einde, dit is een grens. Een grens die we niet langer kunnen blijven verleggen met nóg meer woorden.

LUISTERT !!!

Patrick Legein
Stafmedewerker vzw Jong

*“Mijn broer zei: Al de zaadjes die ertoe veroordeeld werden
in deze aarde te vallen en nooit te ontkiemen
Voor hen zal de aarde openbarsten”*

Athena Farrokhzad 'Een witte suite'. Uitgeverij Perdu, Amsterdam 2018)

